DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW W KATOWICACH.

Nr 19*) | Katowice, dnia 30 grudnia 1937 r. | Rok V

TREŚĆ:

TELEGRAF i TELEFON.

138.

Rozmowy służbowe.

Przeprowadzanie międzymiastowych rozmów służbowych dozwolone jest za uprzednim zezwoleniem przełożonego. Kontrola rozmów służbowych winna być przeprowadzona każdego miesiąca.

W myśl przepisów zawartych w § 16 regulaminu telefonicznego (V. Tf. 3.) do rozmów służbowych zalicza się:

1) Rozmowy prowadzone przez jednostki organizacyjne Ministerstwa P. i T. oraz p. p. P. P. T. i T. w sprawach służby pocztowej i telekomunikacyjnej.

2) Rozmowy zamawiane, jako „lotzaw“ (zawiadomienie lotnicze) i „lotmet“ (komunikaty lotniczo - meteorologiczne), przez upoważnione osoby (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr 22 z 1929 r. poz. 81).

3) Rozmomy zamiawiane przez osoby prywatne do właściwych władz lub organizaji ratunkowych o pomoc w przypadkach napadów, rabunków i t. p. oraz klęs żywiołowych.

Poza wyżej wymienionymi wypadkami nikomu nie przysługuje prawo przeprowadzania rozmów służbowych.

Równocześnie wyjaśnia się, że Pocztowe Przysposobienie Wojskowe, Związki Pracown. Poczt i Telegrafów, kontrolerzy Polskiego Radia i t. p. jako instytucje i osoby nie będące jednostkami organizacyjnymi p. p. P. P. T. i T. nie są uprawnione do prowadzenia rozmów służbowych.

Na podstawie przeprowadzonej kontroli kartek zgłoszeniowych na rozmowy służbowe

*) ostatni w roku bieżącym.

stwierdzono nie tylko bardzo znaczną ilość tych rozmów, lecz również to, że rozmowy służbowe przeprowadzane są w błahych i niepilnych sprawach, które należało załatwić drogą korespondencyjną pocztową, a nadto 60% tych rozmów przeprowadzono w godzinach silnego ruchu, t. j. od godz. 9—13.

Zaznacza się, że prowadzenie przez jednostki eksploatacyjne p. t. znacznej ilości rozmów służbowych, przyczynia się do nadmiernego i nieproduktywnego obciążenia międzymiastowych obwodów telefonicznych, skutkiem tego wykonywanie zamówień na rozmowy prywatne doznaje opóźnienia co powoduje nie tylko zażalenia na niedostateczną sprawność komunikacji telefonicznej, lecz również straty materialne dla p. p. P. P. T. i T.

Celem ograniczenia ilości rozmów służbowych do minimum, a tym samym usprawnienia komunikacji telefonicznej podaje się niżej wytyczne, których należy ściśle przestrzegać.

Przy załatwianiu spraw służbowych można posługiwać się drogą telefoniczną tylko w tych przypadkach, które wymagają bezzwłocznego załatwienia i ze względu na dobro służby nie mogą być załatwione drogą korespondencji pocztowej.

Rozmowy służbowe winny być przeprowadzane w godzinach słabego ruchu, t. j. między godz. 8—9 i po godz. 13-ej. Tylko rozmowy w b. pilnych sprawach, do których zalicza się uszkodzenia linii telegraf. lub telefonicznej oraz rozmowy zamawiane w sprawach podanych wyżej w punkcie 2-gim i 3-cim należy traktować jako rozmowy pilne, które mogą być przeprowadzane w każdym czasie.

Sprawy służbowe załatwiane drogą telefoniczną winny być szybko załatwiane tak, aby czas trwania tych rozmów nie przekraczał dwóch jednostek taryfowych.

Przedłużanie czasu trwania rozmów służbowych dla załatwienia spraw nie związanych ze służbą jest niedopuszczalne.

Bez wiedzy i zezwolenia naczelnika urzędu względnie wyznaczonego do tego pracownika nie wolno przeprowadzać rozmów służbowych

Celem sprawdzania czy pracownicy p. p. P. P. T. i T. nie nadużywają felefonu do przeprowadzania rozmów służbowych w sprawach niepilnych, lub też w niewłaściwym czasie winien naczelnik urzędu a w większych urzędach wyznaczony przez niego pracownik z początkiem każdego miesiąca, przeprowadzić kontrolę kartek zgłoszeniowych na rozmowy służbowe przeprowadzone w ubiegłym miesiącu.

Kontrolę rozmów służbowych przeprowadzanych przez jednostki eksploatacyjne o jednej sile winny dokonywać rejon. urzędy telef.-telegr. na terenie obwodów pocztowych oraz obwodowe urzędy p. t na terenie swego obwodu—na podstawie kartek kontrolnych (zielonych) wystawianych—i nadsyłanych przez centrale telefoniczne z którymi mają bezpośrednie połączenie omawiane placówki—zgodnie z przepisami zawartymi w § 106 regulaminu telefonicznego (V.Tf. 3.).

Wyrywkową kontrolę rozmów służbowych przeprowadzanych przez wszystkie jednostki eksploatacyjne dokonywać będzie Dyrekcja Okręgu P. i T. (Oddział TE.) na podstawie kartek zgłoszeniowych przedstawianych Dyrekcji na każdorazowe żądanie.

Przy zamawianiu międzymiastowych rozmów służbowych należy oprócz nazwiska podawać telefonistce również krótką treść sprawy celem zanotowania na kartce zgłoszeniowej dla rozmów służbowych.

Pracownicy zatrudnieni w Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów nie mają obowiązku przy zamawianiu międzymiastowych rozmów służbowych podawania treści sprawy, lecz tylko winni podać swoje nazwisko.

Zaznacza się, że w razie stwierdzenia przez organ kontrolujący, iż rozmowa służbowa była przeprowadzona wbrew postanowieniom niniejszego zarządzenia, należność za daną rozmowę będzie ściągnięta od winnego pracownika.

P. P. Naczelnicy i Kierownicy placówek p. t. winni dążyć do ograniczenia ilości rozmów służbowych, mając na uwadze jaknajszybszą obsługę klienteli.

Z chwilą ukazania się niniejszego zarządzenia tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów:

1) z dnia 31. I. 1931 r. Nr III/2—10151/30 (Okólnik nr 3 z 1931 r. poz. 27)
2) z dnia 13. X. 1933 r. Nr TE. 209 (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 15 z 1933 r. poz. 110)
3) z dnia 17. VII. 1934 r. Nr TE. 209 (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 14 z 1934 r. poz. 127)
4) z dnia 16. I. 1936 r. Nr TE. 2066 (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 3 z 1936 r. poz. 18.

W związku z powyższym należy skreślić w wykazie obowiązujących zarządzeń (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 16 z 1937 r.) pozycje 64, 65 i 66 działu IV grupy 3-ej „Telefon".

Nr TE. 110 z dnia 14 grudnia 1937 r.

139.

Rozmowy telefoniczne przeprowadzane z rozmównic publicznych przez osoby wojskowe.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 23.VII.1931 r. Nr 4165/11 powiadomiło, że Ministerstwo Spraw Wojskowych zezwoliło osobom wojskowym w wyjątkowych wypadkach na przeprowadzenie rozmów międzymiastowych z rozmównic publicznych na kredyt, przy czym osoby te żądające telefonicznego obowiązane są przedstawić danemu urzędowi swoją legitymację służbową.

W związku z powyższym poleca się urzędom i agencjom p. t. zgłoszenie na przedmiotowe rozmowy zapisywać na kartkach zgłoszeniowych (przez kalkę) a na odwrotnej stronie kartek wypisywać imię, nazwisko i charakter służbowy zamawiającego, numer i datę wystawienia legitymacji przez władzę, która ją wystawiła. Rachunki za takie rozmowy kredytowane należy z końcem miesiąca przesyłać do uregulowania tej władzy wojskowej, której podlegają zamawiający rozmowę.

Zarządzenie wydane w tej sprawie w okólniku Dyrekcji Nr 23, poz. 165, z dnia 27 lipca 1931 r. unieważnia się.

Nr TE. 210 z dnia 14 grudnia 1937 r.

140.

Rozmowy telefoniczne wojskowe — — sposób obliczania należności.

Międzymiastowe rozmowy telefoniczne wojskowe za opłatą ulgową mogą być przeprowadzane nie tylko z telefonów władz i formacyj wojskowych, lecz również z telefonów zainstalowanych w kasynach oficerskich, lokalach komend obwodowych, powiatowych lub miejskich P. W. i W. F.

Stawki opłat za rozmowy międzymiastowe wynoszą: za 3 minutową jednostkę rozmowy przeprowadzonej na odległości do 100 km 1 zł za rozmowę zwykłą i 2 zł za rozmowę pilną; za rozmowę na odległość ponad 100 km. 1.50 zł zwykłą i 3 zł za pilną.

Zasady obliczania opłat według pojedyńczych minut podane w poz. 10, ust. 3 Taryfy Telefonicznej mają zastosowanie do wszystkich rozmów wojskowych bez względu na odległość z uwagi na jednolite stawki na odległościach do 25 km jak i ponad 25 km (do 100 km)

Przykład:

1) Za rozmowę wojskową z Katowic do Tych (odległość do 15 km) trwającą 4 minuty, należy obliczyć i pobrać opłatę 1 zł + 0.35 = 1.35 zł

2. Za rozmowę wojskową z Katowic do Bierunia Starego (odległość do 20 km) trwającą 5 minut, należy obliczyć i pobrać opłatę 1 zł + 0.65 zł = 1.65 zł

Otrzymywany ułamek grosza przy obliczaniu opłat za pojedyńcze minuty, zaokrągla się do pełnego grosza wzwyż. Otrzymywane grosze zaokrągla się do cyfry 0 lub 5 w dół lub wzwyż stosując zasadę, że przy 1 i 2 groszach ponad 0 lub 5 stawkę zaokrągla się w dół, zaś przy 3 i 4 groszach ponad 0 lub 5 stawkę zaokrągla się wzwyż, np. 51 i 52 należy zaokrąglać do 50, natomiast 53, 54 należy zaokrąglać do 55, lub 56 i 57 należy zaokrąglać do 55, zaś 58 i 59 należy zaokrąglać do 60 itp. (patrz ust. 3, § 111 Regulaminu telef. cz. I.V. Tf. 3).

Opłaty za dodatkowe świadczenia, jak uprzedzenie, wezwanie do rozmównicy itp. oraz w wypadkach przewidzianych w poz. 10, ust. 10 i poz. 11, ust 1 Taryfy Telefonicznej należy pobierać w wysokości 1/5 opłaty, przypadającej za rozmowę wojskową.

Opłat za cofnięcie rozmowy przed upływem 30 lub 60 minut przy rozmowach wojskowych pobierać nie należy.

W przypadku niedojścia rozmowy do skutku z powodu niezgłoszenia się zamawiającego rozmowę, ma zastosowanie postanowienie, zawarte w § 42, ust. 5 Ordynacji Telefonicznej, t. zn. rozmowę podobną uważa się za doszłą do skutku.

Jednocześnie unieważnia się wydane w tej sprawie zarządzenia a to:

Nr TE. 530 z dnia 27.III.1934 r. (okólnik Dyr. Okr. P. i T. Nr 129)

Nr TE. 209 z dnia 2.I.1936 r. (okólnik Dyr. Okr. P. i T. Nr 8)

Nr TE. 210 z dnia 6.II.1937 r. (okólnik Dyr. Okr. P. i T. Nr 4, poz. 24)

Nr TE. 210 z dnia 6.II.1937 r. (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 3, poz. 19)

Nr TE. 210 z dnia 11.III.1937 r. (okólnik Dyr. Okr. P. i T. Nr 12, poz. 56)

Nr TE. 210 z dn. 24 III. 1937 r. okólnik Dyr. O. P. i T. Nr 14 poz. 74.

W związku z tym należy skreślić w wykazie obowiązujących zarządzeń (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 16, z 1937 r. poz. 49) w grupie 3 telefon.

Nr TE. 210 z dnia 14 grudnia 1937 r.

141.

Rozmowy telefoniczne przedsiębiorstw i monopoli państwowych.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 6 lutego 1931 r. Nr 154/III i z dnia 24 lutego 1931 r. Nr 879/VIII poleca się traktować międzymiastowe rozmowy telefoniczne przedsiębiorstw i monopoli państwowych oraz zarządów gmin komunalnych i innych instytucyj, które nie są władzami lub urzędami państwowymi w ścisłym zrozumieniu tego słowa, jako rozmowy abonentów prywatnych.

Wymienione instytucje nie mają prawa do korzystania z przywilejów przewidzianych dla rozmów państwowych.

Jednocześnie unieważnia się zarządzenie zawarte w okólniku Dyrekcji Nr 10, poz. 69, z 1931 r., z dnia 20 marca 1931 r. l. dz. III/2—2692.

Nr TE. 210 z dnia 14 grudnia 1937 r.

142.

Rozmowy prasowe—zgłaszanie.

Dyrekcja powiadamia, że rozmowy prasowe pod względem treści muszą całkowicie odpowiadać postanowieniom zawartym w § 24 Przepisów V. Tf. 3.

Prawo zgłaszania rozmów prasowych przysługuje wyłącznie korespondentom pism i agencjom prasowym do redakcyj i agencyj prasowych.

W przypadkach zaś, gdy niektóre redakcje pism wydają poszczególne numery swych dzienników nieraz w kilku miejscowościach i pozostawiają jedną ze stron na dodatkowe wiadomości prasowe, zadrukowaną w ostatniej chwili przed wydaniem na podstawie wiadomości telefonicznych uzyskanych od swej głównej redakcji, można przyznać takim redakcjom prawo prowadzenia rozmów prasowych, jednak treść tych rozmów musi odpowiadać warunkom dotyczącym treści telegramów prasowych.

Wydawnictwa takie winny jenak podać dokładne adresy zarówno swych głównych redakcyj, jak i podredakcyj a ponadto wskazać numery telefonów, z których i do których byłyby zgłaszane rozmowy prasowe.

Zarządzenie Nr TE. 209/5 z dnia 28.I. 1932 r., ogłoszone w okólniku Dyrekcji Okr. P. i T. Nr 3, poz. 41 jednocześnie unieważnia się.

Nr TE. 210 z dnia 14 grudnia 1937 r.

143.

Rozmowy telefoniczne przedstawicieli państw obcych w ruchu wewnetrznym.

W myśl zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 23 marca 1932 r. Nr TE. 2200 wyjaśnia się, że rozmowy telefoniczne międzymiastowe prowadzone przez przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych państw obcych w obrocie wewnętrznym należy traktować jako rozmowy prywatne.

Jednocześnie unieważnia się zarządzenie Nr TE. 2065/1 z dnia 31 marca 1932 r. (okólnik Nr 8 z 1932 r. poz. 92).

Nr TE. 210 z dnia 14 grudnia 1937 r.

144.

Rozmowy telefoniczne—opłaty do polskiego urzędu p. t. Gdańsk 1.

Wobec zachodzących omyłek w taryfikowaniu rozmów telefoniczych, kierowanych na polskich liniach do centrali telefonicznej polskiego urzędu p. t. Gdańsk 1 przypomina się, że do tych rozmów należy stosować stawki taryfy wewnętrznej.

Należy się dokładnie zaznajomić z obowiązującymi w tej mierze przepisami, a mianowicie:

a) z postanowieniem § 31. II. P. 12, część II. w sprawie obrotu pocztowego, telegraficznego i telefonicznego między Polską a polskimi urzędami pocztowymi w porcie gdańskim,

b) z zagraniczną taryfą telefoniczną str. 26, pkt. 1. „Ruch telefoniczny Polska-Gdańsk 1",

c) z uwagą na stronie 125 taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, zawierającą wyjaśnienia w sprawie opłat za rozmowy telefoniczne między Polską,

a rozmównicą publiczną w polskim urzędzie p. t. Gdańsk 1.

Jednocześnie unieważnia się zarządzenie Nr TE. 2097 z dnia 29. IX. 1936 r. zawarte w okólniku Nr 65, poz. 397.

Nr TE. 210 z dnia 14 grudnia 1937 r.

145.

Wydawnictwo spisu abonentów telefonicznych.

Wydawnictwo spisu abonentów telefonicznych jest wyłącznym prawem Ministra Poczt i Telegrafów, osoby trzecie mogą wydawać takie spisy tylko dla własnego użytku, lecz za uprzednim zezwoleniem Ministra Poczt i Telegrafów.

W myśl postanowień art. 1 i 7 znowelizowanej ustawy o poczcie telegrafie i telefonie z dnia 3 czerwca 1924 r. (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr 20/33) zakładanie, utrzymanie i eksploatacja urządzeń pocztowych, telegraficznych, telefonicznych i radiokomunikacyjnych jest wyłącznym prawem Państwa.

Rzeczą niezbędną dla prawidłowej eksploatacji urządzeń telefonicznych jest posiadanie przez abonenta dokładnie opracowanego i prawidłowo wydanego spisu abonentów telefonicznych.

To też art. 22 cytowanej ustawy wyraźnie zastrzega, że Minister Poczt i Telegrafów ma wyłączne prawo wydawania wszelkich płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, do których należy również i spis abonentów telefonicznych.

Natomiast osoby prywatne, mogą w myśl ust. 2-go wyżej podanego artykułu wydawać takie druki własnym nakładem tylko dla własnego użytku, wyłącznie za uprzednim zezwoleniem Ministra Poczt i telegrafów.

Przypominając powyższe, poleca się p. p. Naczelnikom urzędów i Kierownikom agencyj pt., zwracać baczną uwagę, aby niepowołane osoby, bądź też firmy nie przystępowały do wydawania spisu abonentów telefonicznych. W przypadku pozytywnego stwierdzenia należy bezzwłocznie donosić o tym Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Nr TE. 2071 z dn. 20. II. 32 r. (okólnik Nr 5, poz. 60).

Nr TE. 319 z dnia 14 grudnia 1937 r.

146.

Rewizja stawek posłańczych za doręczanie telegramów.

Dwa razy do roku, a to w miesiącu maju i październiku winny urzędy i agencje p. t. w porozumieniu z władzami administracyjnymi poddawać rewizji zatwierdzone stawki należności posłańczych za doręczanie telegramów i wezwań do rozmównic publicznych w zamiejscowym obszarze pocztowym. Rewizja winna się odbywać w kierunku obniżenia tych stawek, oraz stwierdzenia, czy zamiejscowy obszar pocztowy nie uległ zmianie. O ile zajdzie któraś z tych zmian, wtedy należy sporządzić w trzech egzemplarzach i przedstawić Dyrekcji w terminie do dnia 25 maja względnie 25 października nowe wykazy należności posłańczych zawierające następujące rubryki:

a) nazwa miejscowości, osad lub przysiółków położonych w zamiejscowym obszarze pocztowym,
b) odległość do poszczególnych miejscowości,
c) przypadająca należność posłańcza za doręczenie telegramu lub wezwania do rozmównicy publicznej,
d) stawka zasadnicza za jeden km drogi,
e) stan drogi.

Nowo sporządzone wykazy zaopatrzone datą i podpisem naczelnika urzędu, kierownika agencji, muszą być potwierdzone przez urzędy gminne co do stanu drogi, odległości i wysokości należności posłańczych. Urzędy gminne powinny zamieszczać następującą klauzulę: „Wykazane stany dróg i odległości uznaje się za zgodne, należności odpowiadają miejscowym warunkom“, — data, podpis naczelnika urzędu gminnego i pieczęć urzędowa.

Omawiane wykazy przedstawiać powinny również urzędy i agencje p. t., którym przydzielono zamiejscowe obszary pocztowe, jak i nowo kreowane jednostki wykonawcze.

Nie należy przedstawiać Dyrekcji omawianych wykazów o ile nie zajdzie w nich żadna zmiana. Sprawozdań o nie posiadaniu zamiejscowych obszarów pocztowych również nie należy przedstawiać Dyrekcji.

W związku z powyższym tracą moc obowiązującą zarządzenia Dyrekcji: z dnia 20. V. 1935 r. Nr TE. 110 (okólnik Nr 235 z 1935 r.), oraz z dnia 10 września 1935 r. Nr TE. 110 (okólnik Nr 441 z 1935 r.).

Nr TE. 113 z dnia 14 grudnia 1937 r.

147.

Skrót telegraficzny „P. K. O.“

Zarządzeniem ogłoszonym w Dzien. Urz. Min. P. i T. Nr 14 z 1935 r. ustalono dla telegramów służbowych Pocztowej Kasy Oszczędności i jej oddziałów skrócony adres telegraficzny „Pko“.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów dopuszcza używanie skróconego adresu „Pko“ w prywatnej korespondencji telegraficznej Pocztowej Kasy Oszczędności i jej oddziałów.

Zaznacza się, że skrót „Pko“ należy liczyć za jeden wyraz.

Jednocześnie unieważnia się zarządzenie zawarte w okólniku Dyrekcji Nr 69, poz. 422, z dnia 17.X.1936 r. Nr TE. 1051.

Nr TE. 110 z dnia 14 grudnia 1937 r.

148.

Skrót telegraficzny „Głównych i Pomocniczych Składnic Uzbrojenia“.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 1.X.1931 r. Nr 5340/11 zawiadomiło, że ministerstwo Spraw Wojskowych ustaliło skróty adresów telegraficznych dla Głównych Składnic Uzbrojenia „Gesuzbr“ a dla Pomocniczych Składnic Uzbrojenia „Pesuzbr“.

Wobec tego poleca się urzędom i agencjom p. t. wymienione wyżej skróty zarejestrować bezpłatnie i nadchodzące pod tymi skrótami telegramy doręczać według adresów, jakie wskażą Składnice Uzbrojenia.

Zarządzenie ogłoszone w okólniku Dyrekcji Nr 30, poz. 201 z dnia 6 października 1931 r. unieważnia się.

Nr TE. 110 z dnia 14 grudnia 1937 r.

149.

Telegramy przekazowe - przesyłanie na aparatach piszących.

W związku z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 10 sierpnia 1929 r. Nr 3713/VIII. poleca się urzędom p. t. w razie istnienia między dwoma urzędami połączenia bezpośredniego na stukawkach i połączenia pośredniego, drogą okrężną, lecz na aparacie pozostawiającym znaki na taśmie, odtelegrafowywać telegramy przekazowe na aparacie piszącym, a nie na stukawce, a to z uwagi na możność kontroli.

Jednocześnie unieważnia się zarządzenie ogłoszone w okólniku Dyrekcji Nr 40, poz. 243, z dnia 5 września 1929 r.

Nr TE. 110 z dnia 14 grudnia 1937 r.

150.

Wykaz specjalistów w pracy na aparatach telegraficznych.

Do dnia 10 stycznia każdego roku według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedniego, należy przedstawiać wykazy specjalistów w pracy na stukawce, Hughesie, Baudot'cie, Siemensie i Wheatstonie, osobno czynnych i osobno nieczynnych obecnie, którzy z pracą na wymienionych aparatach są obznajomieni. Dla każdego z nazwanych aparatów należy wymienić specjalistów osobno.

Wykazów próżnych przedstawiać nie należy.

Panowie Naczelnicy urzędów odpowiedzialni są służbowo za terminowe przedstawienie wykazów i ich zgodność.

W związku z niniejszym zarządzeniem unieważnia Dyrekcja okólniki: Nr 23, z 1931 r., poz. 160, oraz Nr 2, z 1937 r. poz. 6.

Nr TE. 112 z dnia 14 grudnia 1937 r.

151.

Kontrola urządzeń radiofonicznych.

Kontrolę urządzeń radiofonicznych mogą przeprowadzać bez pobierania opłat tylko pracownicy Zarządu Pocztowego lub Polskiego Radia zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje.

Zdarzają się wypadki wyłudzania pieniędzy przez przestępczych osobników od radioabonentów, tytułem opłat za rzekomą kontrolę urządzeń radiofonicznych.

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów wyjaśnia, że do przeprowadzania kontroli radiofonicznych urządzeń odbiorczych u radioabonentów są upoważnieni tylko pracownicy Zarządu Pocztowego względnie Polskiego Radia, którzy zaopatrzeni są w specjalne legitymacje, upoważniające ich do przeprowadzania wspomnianej kontroli.

Kontrola ta wykonywana jest bezpłatnie.

Osobników, chcących dokonywać omawianej kontroli należy legitymować, a w razie braku przewidzianych legitymacyj, traktować ich jako oszustów i oddawać w ręce władz

bezpieczeństwa publicznego (Policji) celem pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Nr TE. 319 z 24.IV. 37 r. (okólnik Nr 21/37, poz. 114).

Nr TE. 319 z dnia 14 grudnia 1937 r.

152.

Opłaty radiofoniczne—przekazywanie.

Opłaty z tytułu odszkodowań radiofonicznych należy przesyłać przekazem rozrachunkowym Nr 1003, zaś z tytułu abonamentu przekazem rozrachunkowym Nr 1002.

Zdarzają się jeszcze wypadki, że niektóre urzędy i agencje p. t. przekazują opłaty z tytułu odszkodowań radiofonicznych przekazami rozrachunkowymi Nr 1002, zamiast przekazami rozrachunkowymi Nr 1003 i odwrotnie abonament radiowy przekazują za pomocą przekazów rozrachunkowych Nr 1003 zamiast przekazami rozrachunkowymi Nr 1002.

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów przypomina, że Agencja Radiofoniczna przesłała urzędom i agencjom p. t. przekazy rozrachunkowe nowego nakładu Nr 1003 dla przekazywania odszkodowawczych opłat radiofonicznych i Nr 1002 dla przekazywania opłat abonamentowych.

Przekaz rozrachunkowy składa się z trzech odcinków z odpowiednimi nadrukami z obu stron, które należy skrupulatnie wypełniać.

Ponieważ Wydział Kontroli Polskiego Radia prowadzi u siebie wpłaty z tytułu odszkodowań radiofonicznych na rachunku imiennym dłużników, dlatego każdy urząd agencja p. t. przesyłając należności z tytułu odszkodowań radiofonicznych musi na odwrocie pierwszego odcinka oznaczonego „Katowicka" podać imię i nazwisko wpłacającego dłużnika, oraz bliższe dane dotyczące uskutecznionej wpłaty, gdyż tylko w takim wypadku wiadomym będzie za kogo wpłata została uskuteczniona i będzie podstawą do uznania wpłaty dokonanej przez urząd, (agencję) p. t.

Niewypełnienie odcinków przekazu rozrachunkowego w podany wyżej sposób może spowodować zaliczenie przez Polskie Radio uskutecznionych wpłat do sum niewyjaśnionych, w następstwie czego wywiązuje się zbędna korespondencja między placówką p. t. a Agencją Radiofoniczną, celem zapodania nazwiska wpłacającego.

Aby tego uniknąć, zechcą urzędy, agencje p. t. używać nowego nakładu przekazu rozrachunkowego Nr 1003 dla przekazywania odszkodowań radiofonicznych, a przekazu rozrachunkowego Nr 1002 dla wpłat abonamentowych, gdyż w razie doniesienia przez Agencję Radiofoniczną, że dany urząd, agencja p. t. użył niewłaściwego przekazu, Dyrekcja winnych pociągnie do odpowiedzialności służbowej.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Nr TE. 319 z dnia 17. IV. 1937 r., okólnik Nr 18 z 1937 r., poz. 98.

Nr TE. 319 z dnia 14 grudnia 1937 r.

153.

Opłaty radiofoniczne od radioodbiorników zainstalowanych w świetlicach P. P. W.

Radioodbiorniki zainstalowane w świetlicach P. P. W. nie są zwolnione od opłat radiofonicznych.

Na zapytanie niektórych urzędów p. t., czy oddziały P. P. W. winny opłacać miesięczny abonament radiowy za radioodbiorniki zainstalowane w świetlicach, Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów wyjaśnia, że zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 2.X.1934 r. Nr TR. 667 radioodbiorniki te dla braku podstaw prawnych nie mogą korzystać ze zwolnienia.

Od opłat tych w myśl art. 18, ust. 8 znowelizowanej ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie z dnia 3.VI.1924 r. (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr 20/33) zwolnione są radiostacje żeglugi morskiej i powietrznej. Ponadto Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów może zwalniać od tej opłaty instytucje naukowe i osoby pracujące naukowo w zakresie radiotechniki, inwalidów wojennych, jeżeli oprócz zaopatrzeń pobieranych z funduszów publicznych, nie posiadają innych źródeł utrzymania, tudzież ociemniałych, którzy wykażą się świadectwem ubóstwa.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Nr TE. 310 z dnia 12.X.1934 r. (okólnik Nr 458).

Nr TE. 319 z dnia 14 grudnia 1937 r.

154.

Opłaty radiofoniczne dla oddziałów i instytucyj wojskowych.

Powtórzenie okólnika Nr 46 z 1936 r. poz. 276.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów na podstawie porozumienia zawartego z Ministertwem

Spraw Wojskowych (Wojskowy Instytut Naukowo - Oświatowy) w sprawie opłat radiofonicznych zarządziło, co następuje:

1) opłaty radiofoniczne uiszczane dotychczas przez oddziały wojskowe, szkoły wojska lądowego, marynarki wojennej, korpusu ochrony pogranicza oraz instytucje wojskowe, posiadające oddziały obsługi złożone z szeregowców, zostają z dniem 1 lipca 1936 r. zryczałtowane.

2) ryczałt powyższy obejmuje tylko radiofoniczne urządzenie odbiorcze służbowo-oświatowe, zainstalowane w oddziałach, szkołach i instytucjach wojskowych wyszczególnionych w pkt. 1-szym, bez względu na ilość tych urządzeń w danej jednostce.

3) nie są objęte ryczałtem radiofoniczne urządzenia odbiorcze zainstalowane:

a) w mieszkaniach prywatnych oficerów, podoficerów zawodowych i nadterminowych, urzędników cywilnych, stróżów i wszelkich innych osób wojskowych i cywilnych zamieszkałych w budynkach administrowanych przez wojsko,

b) w kasynach oficerskich i podoficerskich, spółdzielniach wojskowych i sklepach żołnierskich,

c) w wyższych dowództwach, komendach, kierownictwach, biurach i urzędach wojskowych.

4) Z dniem 1 lipca 1936 r. znosi się wydawanie przez urzędy (agencje) p. t. upoważnień na prawo nabycia, założenia i używania radiofonicznych urządzeń odbiorczych, zainstalowanych w oddziałach, szkołach i instytucjach wyszczególnionych w pkt. 1-szym, natomiast pozostają nadal w mocy ogólne przepisy dotyczące rejestracji i ewidencji urządzeń radiofonicznych wyszczególnionych powyżej w pkcie 3-im oraz inkasowania opłat od upoważnień na te ostatnie urządzenia.

5) Dowódcy poszczególnych jednostek wojskowych zakomunikują do dnia 1 lipca 1936 r. właściwym urzędom (agencjom) p. t. numery upoważniem wydanych przed dniem 1 lipca 1936 r., a dotyczących radiofonicznych urządzeń odbiorczych, obejmowanych ryczałtem. Zawiadomienia powyższe, wraz z otrzymanymi z Agencji Radiofonicznej rachunkami opłat radiofonicznych odpowiadającemi zakomunikowanym numerem upoważnień, po dołączeniu do nich odpowiednich zgłoszeń prześlą urzędy (agencje) p. t. bezpośrednio Agencji Radiofonicznej.

Agencja Radiofoniczna, na podstawie otrzymanych dokumentów odciąży zainteresowane urzędy (agencje) p. t. z należności przypadających jej z tytułu opłat radiofonicznych.

Zawiadomienia dowódców otrzymane po 1 lipca 1936 r. należy traktować jako zawiadomienia otrzymane przed 1 lipca 1936 r.

6) Dowódcy poszczególnych wojskowych jednostek administracyjnych będą począwszy od 1 lipca 1936 r. podawali w rozkazach wykazy radiofonicznych urządzeń odbiorczych służbowo-oświatowych podlegających ryczałtowej opłacie radiofonicznej (pkt. 2) oraz prywatnych, niepodlegających zryczałtowaniu (pkt. 3), a zainstalowanych w obrębie budynków wojskowych. Wykazy te posłużą Kontrolerom Radiowym za podstawę do przeprowadzenia kontroli.

7) Zaległości z tytułu opłat radiofonicznych należne od oddziałów, szkół i instytucyj wojskowych, wyszczególnionych w pkt. 1-szym za czas przed 1-szym lipca 1936 r. nie podlegają zryczałtowaniu i są ściągalne na zasadach ogólnych.

8) Szczegółowy sposób rejestracji i ewidencji urządzeń radiofonicznych zainstalowanych w budynkach administrowanych przez wojsko i podlegających ryczałtowej opłacie radiofonicznej zostanie podany oddzielnie.

9) Postanowienia niniejsze obowiązują aż do odwołania.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Dyrekcji Okr. P. i T. Nr TE. 310 z dnia 26.VI.1936 r. Okólnik Nr 46/36 r. poz. 276.

Nr TE. 319 z dnia 14 grudnia 1937 r.

155.

Radiofoniczne karty rejestracyjne - wydawanie

Karty rejestracyjne na urządzenie radioodbiorników, należy wydawać bezzwłocznie.

Niektóre urzędy (agencje) p. t. w ostatnim czasie utrudniały nowo przybyłym abonentom uzyskanie kart rejestracyjnych na prawo zakupu i założenia radiostacyj odbiorczych przez to że przy złożeniu zgłoszenia na urządzenie radioodbiorcze nie wydawano im upoważnień zaraz lecz doręczano je dopiero po upływie 5—8 dni.

Stan taki spowodował, że starający się o upoważnienie, będąc w mniemaniu, iż same złożenie zgłoszenia wystarczyło na spełnienie

przewidzianych formalności, - zakupili sobie aparaty radiowe.

W międzyczasie zjawił się u nich kontroler radiowy i z powodu braku upoważnienia spisywał na wymienionych protokół karny, co wywoływało wielkie rozgoryczenie wśród zainteresowanych, chociaż w tym wypadku wina leżała wyłącznie po stronie urzędu p. t.

Aby w przyszłości uniknąć podobnych wypadków, które mogłyby być powodem słusznych zażaleń i negatywnego ustosunkowania się do p.p. P. P. T. i T. zechcą urzędy, agencje p. t. zgłaszającym się wydawać karty rejestracyjne bezzwłocznie.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Nr TE. 322 z dnia 22.II.1935 r. (okólnik Nr 70/35 r.).

Nr TE. 319 z dnia 14 grudnia 1937 r.

156.

Obwody telekomunikacyjne -- ewidencja.

Ewidencję Obwodów rozmównych, sygnalizacyjnych, radiowych i telegraficznych oraz przewodów prywatnych zawieszonych na trasie p. p. „P. P. T. i T.“ prowadzą właściwe terytorialnie Rejonowe Urzędy Telef.-Telegr. Urzędy te pobierają opłaty za wymienione obwody.

Urzędy poczt.-telekomunik. pośredniczą przy pobieraniu opłat za obwody w tych wypadkach, gdy korzystający zamieszkują w granicach ich okręgów. Pośrednictwo Urzędów poczt.-telekomunik. przy pobieraniu opłat za obwody odbywa się w sposób analogiczny jak przy pobieraniu telefonicznych opłat abonamentowych. Otrzymywane od Rejonowych Urzędów Telef.-Telegr. rachunki za obwody do zainkasowania winny być przez Urzędy pośredniczące przedstawione do zapłaty, a zainkasowane należności winny być następnie przekazywane przez te urzędy na konto tego Rejonowego Urzędu Telef.-Telegr., który rachunek wystawił.

Kontroli opłat za obwody telekomunikacyjne i za przewody prywatne zawieszone na trasie p. p. „P. P. T. i T.“ dokonuje Dyrekcja na podstawie posiadanej ewidencji obwodów i na podstawie otrzymywanych z Rejon. Urzędów Telef. - Telegr. kwartalnych wykazów obciążeń należnościami za obwody.

Równocześnie uchyla się zarządzenie Dyrekcji Okręgu P. i T. z dnia 24. I. 1936 r. Nr TE. 540 (okólnik Nr 16/36 r. poz. 25).

Nr TE. 230 z dnia 14 grudnia 1937 r.

157.

Ujemne przejawy w działalności p. p. „P. P. T. i T.“ — zestawienie.

Celem zebrania materiału dla akcji zapobiegawczej ujemnym przejawom w działalności p. p. P. P.T. i T., poleca się urzędom i agencjom p. t. przedstawiać dwa razy do roku w terminie do 5. VII. i do 5. I. każdego roku właściwym urzędom rejonowym zestawienie, w którym należy podać dane zebrane za ubiegły czas, t. j. od 1. I. do 30. VI. i od 1. VII. do 31. XII.

Urzędy rejonowe po otrzymaniu zestawień z podległych im placówek p. t. sporządzą ogólne zestawienie, do którego wliczą również dane swego urzędu i przedstawią je Dyrekcji Okręgu P. i T. w terminie do 15. VII. i 15. I. każdego roku z odpowiednimi wyjaśnieniami i wnioskami zmierzającymi do poprawy stwierdzonego stanu.

Jednocześnie unieważniam zarządzenie Nr TE. 1051 z dnia 26. V. 1936 r. zawarte w okólniku Dyrekcji Okr. P. i T. Nr 40, poz. 233.

Nr TE. 421 z dnia 14 grudnia 1937 r.

158.

Zaległości opłat telegraficznych, telefonicznych i radiofonicznych.

1. Urzędy pocztowo - telekomunikacyjne prowadzą w swej ewidencji od dłuższego czasu niezapłacone należności telegraficzne, telefoniczne i radiofoniczne, których abonenci z rozmaitych powodów nie chcą czy też nie mogą wyrównać.

W interesie prawidłowej gospodarki państwowego przedsiębiorstwa „P. P. T. i T.“ należy dążyć:

1) do niedopuszczenia do powstawania nowych zaległości,
2) do likwidacji istniejących zaległości w jak najkrótszym czasokresie.

2. By nie dopuścić do powstawania nowych zaległości należy:

1) dopilnować, by rachunki przedstawiano abonentom do zapłaty jaknajwcześniej, w razie potrzeby należy rachunek przedstawiać do zapłaty kilkakrotnie, a to przy każdej najbliższej zdarzającej się sposobności,
2) wystawiać i bezzwłocznie realizować rachunki opłat telefonicznych abonamento-

wych tytułem należności za niepełny miesiąc, t. zn., za czas od dnia uruchomienia stacji telefonicznej do końca bieżącego miesiąca.

Zaznacza się, że rachunki za wszelkie zmiany wykonane do dnia 25 każdego miesiąca muszą być bezwarunkowo przedstawione do zapłaty w tym samym miesiącu. Natomiast należności za zmiany dokonane po 25-tym każdego miesiąca mogą być doliczane do rachunku za następny miesiąc.

3) ściśle stosować przepisy odnośnie warunków kredytowania opłat (kaucje) i rygory przewidziane w § 15 Ordynacji Telefonicznej z dnia 27. X. 1934 r. (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr 24/34, poz. 123) i w §§ 55—64 przepisów o pobieraniu i zarachowaniu taryfowych należności telefonicznych (Tom V. Tf. 4).

Urzędy, które ściągają bieżące należności telefoniczne dla innych urzędów, mają w razie niewyrównania rachunku przez którego kolwiek abonenta w przepisanym terminie, bezzwłocznie powiadomić telefonicznie interesowaną centralę, celem zastosowania przepisanych rygorów.

Tylko abonentom telefonicznym, których stan majątkowy nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, urzędy i agencje mogą indywidualnie w wypadkach wyjątkowych prolongować terminy płatności należności telefonicznych, bez stosowania rygorów wspomnianych w niniejszym punkcie przepisów. Prolongata jednak nie może następować w kilku miesiącach z rzędu, a powinna być w każdym wypadku tak obliczona, by ostateczny termin płatności całego rachunku telefonicznego bezwzględnie nastąpił do końca miesiąca sprawozdawczego.

Spłacanie zaległych należności przez abonentów w ratach miesięcznych bez zastosowania powyżej przewidzianych rygorów i bez wdrożenia formalnego postępowania egzekucyjnego może mieć miejsce jedynie tylko na skutek decyzji Dyrekcji.

W wypadkach, kiedy abonent telefoniczny nie chce wyrównać opłaty za umieszczenie płatnego tekstu w spisie abonentów telefonicznych, który zdaniem abonenta powinien być umieszczony bezpłatnie względnie za niższą opłatą, nie wolno dopuścić do wyłączenia stacji abonenta i sprawę możliwie załatwić w porozumieniu z abonentem we własnym zakresie, a w razie nie uzyskania porozumienia z abonentem, sprawę bezzwłocznie przedstawić (za pośrednictwem właściwego Rejonow. Urzędu Telef.-Telegr.) Dyrekcji Okręgu P. i T. celem rozstrzygnięcia.

Odstąpienie od terminowego wyłączenia stacji telefonicznej z ruchu u abonentów, których stan majątkowy nasuwa zastrzeżenia, może mieć miejsce tylko wyjątkowo w wypadkach, kiedy zalegający z zapłatą abonent ma złożoną kaucję, pokrywającą płatny i niewyrównany rachunek.

Powody odstąpienia od powyżej wspomnianych rygorów należy zanotować na rachunku telefonicznym.

Na terenie Górnośląskiej Automatycznej Sieci Okręgowej uprawniony do udzielania powyżej wspomnianych ulg jest po każdorazowym telefonicznym porozumieniu się z właściwym urzędem rejonowym naczelnik urzędu na terenie którego znajduje się odnośna stacja telefoniczna.

3) By zlikwidować powstałe zaległości, należy zbadać, czy dłużnik zamieszkuje w obszarze danego urzędu, jeżeli tak, należy stwierdzić w drodze poufnej, czy dłużnik posiada jakiś majątek, pracę itp., w razie twierdzącym należy sprawę najpóźniej do dnia 15-go następnego miesiąca skierować na drogę formalnego postępowania egzekucyjnego, dołączając do wniosku egzekucyjnego osobne pismo z wskazaniem majątku itp., który może służyć na pokrycie należności p. p. „P.P.T. i T.".

Niezależnie od tego należy wezwać dłużnika do dobrowolnej zapłaty zaległości względnie do spłaty ratalnej; w tym wypadku należy pilnować regularnej spłaty ratalnej i o wpłatach bezzwłocznie powiadomić Urząd Skarbowy, w którym zalega wniosek egzekucyjny.

O ile natomiast u dłużnika nie stwierdzono majątku, pracy itp. należy go pomimo to wezwać do spłaty całkowitej lub ratalnej; może się bowiem okazać, że dłużnik dobrowolnie spłaci należności z ewent. dorywczych zarobków, jeżeli to jednak nie nastąpi, a Urząd ma pewne uzasadnione wątpliwości co do jego stanu majątkowego, należy się zwrócić wprost do Magistratu względnie Starostwa o stwierdzenie stanu majątkowego dłużnika i wydanie odpowiedniego zaświadczenia, że X. Y. nie posiada żadnego majątku, wzgl. że sytuacja materialna dłużnika nie zezwoli prawdopodobnie w przyszłości na ściągnięcie wierzytelności. Zaświadczenie takie należy dołączać do wniosków o odpisanie względnie umorzenie nieściągalnych kwot.

W wypadkach nie budzących wątpliwości Urzędu co do beznadziejności stanu majątkowego dłużnika, Urząd nadmieni o tym w wniosku o odpisanie względnie umorzenie zaległości.

Należy dołożyć wszelkich starań, by zaległości w żadnym wypadku nie przeciągały się ponad okres 3-letni.

4) Dłużników należy stale obserwować, czy nie uzyskali majątku, pracy, przesyłek pieniężnych itp. Obserwacja dłużnika należy zasadniczo do tego urzędu (agencji) w którym dłużnik zalega z opłatami. W wypadkach jednak, gdy dłużnik przebywa w okręgu doręczeń innego urzędu (agencji), wówczas obowiązek czynienia starań celem ściągnięcia zaległości spada na urząd (agencję) miejsca pobytu dłużnika w porozumieniu z urzędem — wierzycielem.

5) O ile adres dłużnika jest nieznany, należy przedstawić Dyrekcji odrębny krótki wniosek o poszukiwanie dłużnika, podając między innymi: nazwisko i imię, dłużną sumę, ostatni adres i tytuł zaległości, np.: opłata telefoniczna, albo radiofon. itp.

Urząd zanotuje przy akcie danej sprawy Nr i datę okólnika, w którym dłużnik był wymieniony i o ile w przeciągu 6 miesięcy od daty wydania odnośnego okólnika dłużnik zalegający z kwotą poniżej 100.— złotych nie został odnaleziony, należy uważać, że nie można go odnaleźć; jeżeli dłużnik zalega z kwotą powyżej 100.— złotych, należy po upływie terminu 6-miesięcznego wystąpić z ponownym wnioskiem o poszukiwanie i czynność tę w razie ponownego wyniku negatywnego powtarzać jeszcze 2 razy w okresach 6-miesięcznych. Wtedy dopiero należy uważać, że dłużnika tego nie można odnaleźć.

6. Wykaz dłużników, który powinien być stale aktualny, powinien się znajdować u pracownika, prowadzącego ewidencję zaległości, jak również u pracowników innych zainteresowanych urzędów (agencyj), którzy mają nadzór nad nadeszłymi przekazami pocztowymi lub czekami P. K. O. W tym celu urzędy — wierzyciele powiadomią zainteresowane urzędy (agencje) o dłużnikach mieszkających na terenie innych urzędów względnie mających tam interesy handlowe i t. p.

P. P. Naczelnicy odnośnych urzędów winni wejść w kontakt z kierownikami działów egzekucyjnych, aby ci zaraz wysłali egzekutorów skarbowych, którzyby po wypłacie pieniędzy i pokwitowaniu odbioru przez dłużnika (adresata) zajmowali odebrane przez niego pieniądze na pokrycie długu. Tryb tego postępowania należy jednak tak ułożyć, by możliwie nie zachodziła zwłoka w wypłacie kwot przekazanych.

7. Dla zaległości telefon. — telegraficznych odpisanych i dla zaległości radiofonicznych należy prowadzić odrębną książkę wzgl. kartotekę zaległości przy uwzględnieniu rubryk: 1) nazwa dłużnika, 2) adres dłużnika i ewetl. zmiany adresu, 3) nr abonenta, 4) zaległość według poszczególnych tytułów, 5) ogólna suma zaległości, 6) czasokres za który zalega, 7) data wysłania do Dyrekcji wniosku o odpisanie—umożenie, 8) data i liczba zarządzenia Dyrekcji, którym zaległość odpisano — umorzono wzgl. data spłaty, 9) koszty egzekucyjne, 10) kary za zwłokę, 11) uwagi.

Powstałą zaległość należy wpisywać atramentem czarnym, ewentl. zaś spłaty w odpowiedniej rubryce poniżej (wzgl. powyżej) atramentem czerwonym. Zaległości całkowicie spłacone względnie umorzone należy wykreślić czerwonym atramentem.

Przy spłatach ratalnych należy dla łatwiejszej orientacji wpisać końcowy pozostały jeszcze dług zwykłym ołówkiem poniżej (wzgl. obok) ostatniej pozycji wpłaty ratalnej.

8. Niezależnie od książki wzgl. kartoteki zaległości urzędy posiadające większą ilość dłużników winny prowadzić skorowidz alfabetyczny dłużników przy uwzględnieniu nazwiska i nazwy firmy oraz, w razie prowadzenia książki zaległości — pozycji pod którą dłużnik jest do niej wpisany, a wrazie prowadzenia kartoteki zaległości w kolejności numerowej — numer telefonu wzgl. radioabonamentu.

Protokóły o wynikach bezowocnej egzekucji należy szczegółowo badać, dają one bowiem często cenne wskazówki, jak należałoby w przyszłości podchodzić do stwierdzenia majątku lub zarobku u dłużnika, który mógłby podlegać zajęciu.

10. W wypadkach, gdy przeprowadzone egzekucyjne ściągnięcie zaległości u wszystkich zobowiązanych do wyrównania zaległości dało wynik bezowocny, należy zwrócić się do Dyrekcji z wnioskiem o umorzenie tych zaległości. O ile ściągnięcie zaległych rachunków telefonicznych wymaga dłuższego czasu (np. ponad 6 miesięcy) należy przedstawić Dyrekcji wniosek tylko o odpisanie tychże z prowadzonego w myśl § 54 przepisów zawartych w Tomie V. Tf. 4. „wykazu rachunków zalegających“.

11. We wniosku o odpisanie względnie umorzenie rachunków telefonicznych, należy według niżej podanej kolejności podać następujące dane, potrzebne do ustalenia stanu faktycznego:

1) nr stacji telefonicznej,
2) nazwisko i imię abonenta wzgl. dokładna nazwa firmy,
3) adres abonenta,
4) ewentualnie późniejsze zmiany adresu,
5) o ile adres dłużnika jest nieznany, należy podać jakie starania poczyniono, celem ustalenia jego adresu (ewentl. nr i datę okólnika) i dołączyć ewentl. zaświadczenia biur meldunkowych,
6) jeżeli dłużnik wyjechał za granicę Państwa należy podać jakie posiada obywatelstwo i dołączyć w razie możności odpowiednie zaświadczenie Magistratu lub innego urzędu,
7) o ile za powstałą zaległość są dalsze osoby współodpowiedzialne (np. przy spółkach) należy każdego z nich wymienić osobno, przy podaniu okoliczności wymienionych w punktach 2 — 6,
8) datę zainstalowania stacji telefonicznej,
9) strefę w której stacja telefoniczna się znajduje,
10) ewentualne dane odnoszące się do obliczenia kary umownej,
11) wyszczególnić zaległe należności według poszczególnych tytułów z nadmienieniem za jaki czas są obliczone i podać ogólną sumę zaległości,
12) czy poprzednie rachunki były płacone w terminie,
13) datę przedstawienia rachunku do zapłaty lub datę przesłania wezwania płatniczego,
14) datę wyłączenia stacji telefonicznej i czy wyłączenie nastąpiło w terminie. W razie przeciwnym należy podać powód opóźnienia,
15) datę zniesienia stacji telefonicznej z podaniem ważności opłat.
    O ile stację telefoniczną zniesiono na prośbę abonenta należy tę okoliczność zaznaczyć z nadmienieniem, kiedy wniosek na zniesienie wpłynął do urzędu,
16) czy urząd starał się uzyskać zaległość przez dobrowolną spłatę w ratach (jak, kiedy, wynik)
17) inne starania urzędu w myśl niniejszego zarządzenia,
18) datę i nr wniosku egzekucyjnego oraz nazwę Urzędu Skarbowego, do którego wniosek skierowano,
19) jaki majątek dłużnika wskazano Urzędowi Skarbowemu,
20) daty ewentl. ponagleń wniosku egzekucyjnego,
21) wynik wniosku egzekucyjnego (np. egzekucja bezowocna, dłużnik jednak zarabia 100 zł miesięcznie w firmie . . . . albo egzekucja bezowocna, dłużnik żyje ze wsparcia krewnych i jest zarejestrowanym bezrobotnym, albo wniosek egzekucyjny zwrócono z powodu wyjazdu dłużnika do . . . . itp.),
22) o ile wysłano dalsze wnioski egzekucyjne, należy podać dane dla każdego z osobna jak w pkt. 18—21,
23) czy i jakie zdaniem urzędu są widoki na ewentl. ściągnięcie zaległości (dane odnośne tego punktu należy podać tylko w razie dołączenia wyniku o bezowocnej egzekucji i przy wnioskach o umorzenie),
24) inne dane nie wymienione w powyższych punktach.

Wnioski należy przedstawiać dla każdego abonenta telefonicznego odrębnym sprawozdaniem przy dołączeniu kompletu akt sprawy. Między innymi należy dołączyć oryginalne zaopatrzone w odpowiednie zapiski rachunki telefoniczne.

Wnioski powinny być treściwe i zwięzłe. Większe urzędy winny sobie sporządzić odpowiednie formularze na wnioski.

12. Wnioski o odpisanie względnie umorzenie zaległości telefon.-telegraficznych oraz o umorzenie zaległości radiofonicznych należy przedstawiać raz w miesiącu, a to do dnia 15-go. Wnioski wraz z dowodami o umorzenie nieściągalnych opłat radiofonicznych winny być krótkie i treściwe.

13. Jeżeli chodzi o zaległe rachunki osób oraz firm przeciw którym toczy się postępowanie upadłościowe, wówczas zgodnie z § 62 przepisów V. Tf. 4 nie należy przeprowadzać egzekucyjnego ściągnięcia, tylko zgłosić wierzytelność do masy upadłościowej przy odnośnym Sądzie, a niezależnie od tego natychmiast przedstawić Dyrekcji sprawozdanie, zalegające oryginalne rachunki oraz wykaz zaległości sporządzony na druku Nr 1123 w 4-ch egzemplarzach, celem odstąpienia sprawy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Wykazy zaległości należy zaopatrzyć w następującą klauzulę prawomocności:

„Płatność i prawomocność stwierdzam" oraz odcisk pieczęci urzędowej i wyraźny podpis naczelnika urzędu. W sprawozdaniach tych należy m. in. nadmienić, czy i kiedy została zgłoszona wierzytelność w sądzie.

W sprawie aparatu telefonicznego, używanego przez osobę lub firmę, przeciw której wdrożono postępowanie upadłościowe, należy postępować następująco: Po otrzymaniu wiadomości o otwarciu postępowania upadłościowego należy natychmiast wstrzymać przyjmowanie zgłoszeń na rozmowy międzymiastowe i telegramy kredytowane. Równocześnie należy zażądać od zarządcy masy upadłościowej przedstawienia urzędowi w ciągu 1-go dnia pisemnej deklaracji, czy zamierza nadal z telefonu korzystać a przede wszystkim, czy zobowiązuje się do wyrównania wszelkich należności związanych z używaniem telefonu. Gdy zarządca masy konkursowej w wyznaczonym terminie podpisaną deklarację przedstawi, wówczas należy stację telefon. włączyć z powrotem do ruchu międzymiastowego, i przyjmować zgłoszenia na rozmowy międzymiastowe. O ile zarządca masy konkursowej omawianej deklaracji nie przedstawia a stacja telefoniczna jest załączona do sieci automatycznej, należy takową bezzwłocznie wyłączyć z ruchu, zaś stację telefoniczną załączoną do sieci ręcznej, należy wyłączyć z ruchu rozmów miejscowych dopiero po upływie czasu, za który był uiszczony abonament. Po tym terminie należy stację telefoniczną bezzwłocznie znieść. Jeżeli zarządca masy konkursowej oświadczył, że z telefonu wogóle korzystać nie zamierza, wówczas należy stację telefoniczną bez względu na to, do jakiej centrali jest załączona, bezzwłocznie wyłączyć z ruchu i zarządzić jej zniesienie.

14. O ile Urząd dowie się o zgłoszonej likwidacji zarejestrowanej firmy, należy bezzwłocznie zgłosić wszelkie zaległości likwidatorowi firmy.

15. O wyniku czynionych starań celem ściągnięcia należności odpisanych z wykazów rachunków zalegających względnie większych należności umorzonych, urzędy, które prowadzą zaległości telefon.-telegraficzne w swojej ewidencji, przedstawią Dyrekcji w miesiącach styczniu i lipcu każdego roku do dnia 25-ego w formie wykazu sprawozdanie półroczne zawierające następujące rubryki: 1) l. p., 2) nr stacji telefon., 3) nazwa abonenta, 4) wysokość zaległości, 5) data powstania zaległości, 6) krótkie streszczenie stadium w jakim sprawa się znajduje i przeprowadzone starania urzędu w półroczu sprawozdawczym, celem ściągnięcia zaległości, np.: dnia 25. III. 37 r. 2-gi wniosek egzekucyjny do Urzędu Skarbowego w Pszczynie, dnia 20. VI. 37 r. wyznaczono licytację i t. p.

W półrocznych sprawozdaniach należy wykazywać następujące zaległe należności telefoniczne i telegraficzne:

a) wszystkie zaległości odpisane zarządzeniem Dyrekcji,
b) zaległości trwające ponad 6 miesięcy, nie przedstawione jeszcze Dyrekcji do odpisania,
c) zaległości zalegające przez krótszy okres czasu niż 6 miesięcy, przedstawione Dyrekcji do umorzenia,
d) umorzone zaległości wartości ponad 100 zł., o ile od chwili ich umorzenia nie upłynęło jeszcze więcej niż 3 lata.

W uwadze należy przy zaległościach pod pkt. b) podać „nie odpisane", a przy zaległościach pod pkt. d) „umorzone".

Urzędy pt., które zaliczyły w myśl § 64 Tomu V. Tf. 4, w ogólnym rachunku miesięcznym ściągnięte zaległości całkowicie lub częściowo (spłacane w ratach) — o ile te kwoty figurują w półrocznym sprawozdaniu mają przedstawiać niezależnie od arkusza, dołączonego do ogólnego rachunku miesięcznego, bezpośrednio Oddziałowi T. E. Dyrekcji w terminie do dnia 5-tego następnego miesiąca wykaz tych wpłat, sporządzony na formularzu Nr 1123. W tym celu należy zmienić napis rubryki Nr 1 na „Datę wpłaty" i rubryki Nr 9 na „stan zaległości po wpłacie wynosi".

Dane z rubryki Nr 6 sprawozdania półrocznego służą m. in. do uzupełnienia bieżących notatek prowadzonych w Dyrekcji Okr. Poczt i Telegrafów dla każdego dłużnika z osobna.

16. Odpisanie wierzytelności z „wykazów rachunków zalegających" nie zwalnia ewent. winnych od odpowiedzialności na wypadek stwierdzenia, że zaległość powstała z ich winy.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego zarządzenia uchyla się:

1) zarządzenie umieszczone w Dzienniku Zarządzeń Dyrekcji: Nr 11, poz. 95 z 1934 r., Nr 21, poz. 221 z 1934 r., Nr 6, poz 124 z 1935 r., Nr 4, poz. 38 z 1936 r., Nr 6, poz. 39 z 1937 r.,
2) zarządzenia umieszczone w okólnikach

Dyrekcji Nr 33, poz. 219 z 1930 r., Nr 9, poz. 101 z 1932 r., Nr 67, poz. 407 z 1936 r.,

3) zarządzenie Dyrekcji pf/O. I. 400/Pr./37 z dnia 9.II 1937 r.

4) okólnik telegraficzny Dyrekcji do wszystkich central telefonicznych Nr TE 2070 z dnia 17.XI 1934 r.

W związku z tym, należy skreślić w wykazie obowiązujących zarządzeń (Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. Nr 16/1937 r. pozycję 5, grupy 1 „Radio"; poz. 1 i 2 grupy 2 „Telegraf" i poz. 24, 25 i 35 grupy 3 „Telefon".

№ TE. 2422 z dnia 14 grudnia 1937 r.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Ogólny)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, III p. pokój Nr 18.

PRENUMERATA NA ROK 1937 WYNOSI:

roczna 4 zł. 80 gr.	półroczna 2 zł. 40 gr.	kwartalna 1 zł. 20 gr.

Ceny ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. szpalty redakcyjnej 15 gr., tabelaryczne 30 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń administracja nie odpowiada.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. № 300 516.

Sosnowieckie Zakłady Graficzne, Sp. z ogr. odp. w Sosnowcu. 7913 37 **Cena 25 gr.**